

Jak se objevil Netopýrov

Netopýrov se nacházel v lese, v jeskyních i nad kopci. Sahal od potoka k Měsíčku a od něj k tmavým mrakům. Žilo v něm tolik netopýrů, že se ani nevědělo, kolik. Nikdo je dosud nespočítal. Ba dokonce mnoho lidí a zvířátek ani netušilo, že Netopýrov existuje. Ale všichni, kdo se narodili jako netopýrci, ho dobře znali. A krásné na něm bylo, že neměl žádné hranice. Kam kdo doletěl, tam také zůstal. Anebo si jen tak poletoval, kamkoli se mu zlíbilo. Jenže Netopýrov neexistoval ve dne. Objevoval jen, kdykoli nastala tma. Tajemství, proč tomu tak bylo, ukrýval bájný příběh.

Netopýrov byl maličkou vesničku. V dávných časech ji vykouznil čaroděj Top. Byl ještě tak maličký, že mu i dlouhý čarodějnický klobouk padal do očí a musel si ho pořád nadzvedávat. Dědinku založil, aby měl svůj úkryt, kde se bude potajmu učit čarovat. Nebylo to proto, že by byl náhodou stydlivý a na svá kouzla se nedokázal dostatečně soustředit. Nebylo to ani kvůli tomu, že chtěl mít klid a nikoho jimi nerušit. Ten hlavní důvod se skrýval jinde. Kouzlům se v té době nevěřilo, protože je ještě nikdo v životě neviděl. Čarodějové na Zemi ani v nebi dosud neexistovali. Jen Topík věděl, že mezi ně patří. Dokázal totiž spoustu úžasných věcí, které si nedovedl jinak vysvětlit. Tak vymyslel způsob, jak se důmyslně schová. Toužil se svému řemeslu opravdu dobře naučit. Pak jej chtěl představit světu.

K tomu, aby se uskutečnily jeho plány, nebylo potřeba mnoho. Stačilo jen vykouzlit malý mráček tmy na slunném obzoru. A hned měl Topík báječnou skrýš, kde mohl trávit tolik času, kolik si jen přál. Díky ní měl šanci stále se učit něčemu novému

a zdokonalovat své čarodějnické umění, aniž by se čehokoli obával. Moc ho to bavilo. A nejdůležitější bylo, že se přitom cítil šťastně a naplněně.

Avšak netrvalo to dlouho a rodičům začalo být vše podezřelé. Tušili, že se něco kolem děje. Předtím Topík trávil doma v jeskyni spoustu času. Bavit se lety mezi krápníky, netopýřími vyprávěnkami i všemi krásami, které se kolem nacházely. A najednou se vytrácel neznámo kam. Kdyby se jednalo jen o chvíličku, nijak by jim to nevadilo. Jenže se vždy vracel za dlouhé hodiny. V tu dobu na světě ještě neexistovalo svítání a stmívání, a tak se těžko počítalo, jak dlouho byl pryč. Předtím často společně podnikali různé výlety, které je moc bavili a při kterých se tolik nasmáli. Jenže ty se najednou staly velkou vzácností, protože Topík se místo toho raději toulal někde sám. Tak si rodiče začali klást otázku: „Co venku dělá a kam stále létá?“

Jednou, když se malý Topík probudil a chystal zase na výlet, tiše vstal i jeho tatínek. Právě nastala chvíle, kdy se musel plně zhostit zodpovědnosti rodiče. Jenže malý Topík o tom neměl ani potuchy. Spokojeně vyletěl z domova a dlouho neváhal, kam vyrazí. Vydal se do své noční vesničky a chtěl se zase učit novým čarám. Nejen, že to pro něj bylo zábavné, ale toužil být i záslužný. Moc si přál, aby mohl svými kouzly prospět a udělat svět hezčí. Nicméně všechno musel vzít pěkně popořadě. Věděl, že jedině tak dokáže veliké věci. Dnes ho zrovna čekala kouzla se zelení. Měl nabitý program, jen co je pravda.

Ovšem byla zde jedna potíž. Jeho tatínek magii nevěřil. Věděl, že je Topík občas příliš rozverný, a proto ho následoval. Letěl daleko za ním, ale nespouštěl ho z očí. Chtěl si vše prověřit a zjistit, co jejich syn dělá, když není s nimi. To proto, aby se o něj s maminkou nemuseli bát. Tušili, že tropí něco, co jim nechce prozradit. Avšak

věřili, že když to odhalí, budou si o tom moci promluvit. Vše mu vysvětlí a pak se to urovná.

Letěli klidně nebem a nevypadalo to, že Topík má za lubem nějakou lumpárnu. Tatínek se mu stále držel v patách a byl velmi zvědavý, kam má Topík namířeno. Najednou se stal svědkem něčeho nevídaného. Jeho malý synek zčistajasna zahučel do černého oblaku, jako by ho vcucla temná pára! Když se podíval napravo, nebyl tam. Jenže nezahlédl ho ani nalevo. Dočista se vypařil. To bylo nadělení! Tatínek se velmi polekal. Nerozmýšlel se ani chvíli a vlétl rovnou do oblaku, aby svého synka zachránil. Nebál se ničeho. Nehleděl na to, co ho tam potká, ani na vlastní bezpečí. Udělal by pro něj cokoli.

Uprostřed mráčku prodral oči, ale vůbec nic neviděl. Bylo tam ticho a tma. Mnul si oči, aby se rychle mohl okolo sebe rozhlédnout. Nevěděl, kde se nachází a co se kolem děje. Jakmile přestal být omráčený, uviděl Topíka před sebou. Chtěl se k němu hned vrhnout, aby ho mohl schovat do své náruče pod křídlo. Vtom však uslyšel, jak zaklíná.

„Páry fáry, moje čáry! Dub, ať je tady dub. Dupy dup!“ Topík dupal a mával kolem sebe kouzelnou hůlkou. Ve tmě najednou zčistajasna vyrostl statný a zelený dub obsypaný žaludy.

Tatínek všemu přihlížel a velmi se vylekal toho, co se to před nimi ve tmě znenadání objevilo. Vylétl a na syna se velmi rozhněval:

„Kouzla nejsou kouzla, jsou to pouhé výmysly. Ty máš být chytrý. Musíš přemýšlet a chovat se už jako dospělý netopýr!“

„Tatínku můj, vím, že jsem čaroděj! Ten strom je opravdový. Klidně si to vyzkoušej a sedni si na jeho větev. Skutečně umím kouzlit, vždyť jsi to teď viděl na vlastní oči, co se mi povedlo,“ hájil se malý Topík.

„K tomuhle jsem tě nevychovával,“ hřmotně zakřičel. Zamával křídlem, celá vesnička prskla jako prskavka a vylétlo z ní hejno netopýrů. Ti se rázem rozletěli po celé obloze v širém světě a všude za sebou táhli tmu. Topíkův tatínek přitom zjistil, že je také čaroděj! Nebýt však jeho čarodějného syna, vůbec by o tom nevěděl.

Když utichl veškerý rozruch a tma se stala součástí horizontu, přišel tatínek za Topíkem. Velmi ho pochválil a pohladil. Přitom se mu omluvil za to, že se na něj kvůli kouzlům zlobil. Topík byl velmi šťastný, že ho rodiče pochopili. A také za to, že jeho zaklínadlům už všichni věřili. Netrvalo to dlouho a kouzla se stala se součástí okolního světa. Od té chvíle se už nikdo se nedivil, proč tu jsou. Naopak je každý toužil vidět. Jenže byla moc vzácná, a proto se to poštěstilo jen někomu.

A tak sluníčko, které doteď stálo, zčistajasna začalo cestovat od východu k západu. Vždy na konci dne pomalu zapadalo za obzor, až přestalo svítit úplně. Přesně v tuto chvíli se Netopýrov mohl stát tmou. Lidem tím dva kouzelní netopýrci změnili část dne a dali jim možnost spát, odpočívat a schovávat se. Konečně se také mohl objevit Měsíc a hvězdy, které na obloze v denním světle nešlo zahlédnout.

Netopýrci po nocích stále rádi a čile bděli. V Netopýrově se rychle zabydleli a došli přitom k velikému poznání. Tma je velmi bavila. Proto se rozhodli, že budou žít raději v noci než ve dne. A zůstalo to tak až dosud.